

Sygn. akt VIII U 1360/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 września 2015 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący Sędzia SO Dorota Stańczyk

Protokolant p.o. prot. sąd. Kinga Pałubska

po rozpoznaniu w dniu 28 sierpnia 2015 roku w Lublinie

sprawy T. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o przeliczenie emerytury

na skutek odwołania T. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 23 października 2013 roku znak (...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję i ustala T. W.

prawo do przeliczenia emerytury na podstawie art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o Emeryturach i Rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych za okres od dnia 1 października 2013 roku do dnia 31 maja 2015 roku;

II. oddala odwołanie w zakresie żądania przeliczenia emerytury za okres od dnia 1 października 2010 roku do dnia 30 września 2013 roku;

III. umarza postępowanie w zakresie żądania przeliczenia emerytury na podstawie art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o Emeryturach i Rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych za okres od dnia 1 czerwca 2015 roku;

IV. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. na rzecz T. W. kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

VIII U 1360/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 października 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił T. W. przyznania emerytury na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.) wskazując, że w związku z tym, że wnioskodawca ma ustalone prawo do emerytury na podstawie art. 27 ustawy emerytalnej od 1 marca 2009 r. nie spełnia on wymogów do obliczenia wysokości emerytury na podstawie art. 55 tejże ustawy. W uzasadnieniu wskazano ponadto, iż emerytura przyznana decyzją z dnia 25 marca 2009 r. na podstawie art. 27 ustawy emerytalnej była załatwiona zgodnie z wnioskiem wnioskodawcy z dnia 12 marca 2009 r., w którym nie wnosił o obliczenie wysokości emerytury w myśl nowych zasad (decyzja k. 20 t. III a.e.).

Odwołanie od powyższej decyzji w dniu 23 czerwca 2014 r. (data stempla pocztowego) wniósł wnioskodawca T. W. reprezentowany przez fachowego pełnomocnika wnosząc o jej zmianę i obliczenie emerytury na podstawie art. 55 w zw. z art. 26 ustawy emerytalnej, tj. ustalenie emerytury z uwzględnieniem kapitału początkowego. Dla uzasadnienia swojego stanowiska powołał się na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2013r., sygn. akt II UZP 4/13 oraz wyroku z dnia 7 listopada 2013 r., II UK 143/13 (odwołanie k. 3-7 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 24 lipca 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o odrzucenie odwołania, podtrzymując argumentację zaprezentowaną w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Wskazał ponadto, iż pełnomocnik wnioskodawcy kwestionuje decyzję organu rentowego z dnia 26 października 2013 r., natomiast organ rentowy w dniu 26 października 2013 r. nie wydawał decyzji w sprawie wnioskodawcy (odpowiedź na odwołanie k. 9-10 a.s.).

W piśmie procesowym z dnia 6 listopada 2014 r. (data stempla pocztowego) pełnomocnik wnioskodawcy wskazał, że odwołanie wniósł od decyzji z dnia 23 października 2013 r. znak (...) zamiast jak to zostało wskazane w odwołaniu - 26 października 2013 r. (pismo k. 17 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Decyzją z dnia 25 marca 2009 roku, po rozpoznaniu wniosku z dnia 17 marca 2009 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. przyznał T. W. prawo do emerytury od dnia 1 marca 2009 roku (k. 44 t. I akt Zakład Ubezpieczeń Społecznych, zeznania wnioskodawcy k. 33v, 48 a.s.). Świadczenie to jest wypłacane do chwili obecnej (okoliczność bezsporna).

W dniu 8 października 2013 roku (data stempla pocztowego) pełnomocnik wnioskodawcy złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych wniosek o przyznanie emerytury, z jednoczesnym obliczeniem jej wysokości według nowych zasad – wraz z ustaleniem kapitału początkowego, na podstawie art. 26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Jednocześnie cofnął wniosek o emeryturę z dnia 17 marca 2009 roku (k. 1-5, 6-7 i 17 t. III akt ZUS, zeznania wnioskodawcy k. 33v, 48 a.s.).

Decyzją z dnia 22 października 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił umorzenia postępowania wskazując, że wniosek o emeryturę lub rentę może być wycofany, nie później niż do dnia uprawomocnienia się decyzji (k. 19 t. III akt ZUS). Następnie decyzją z dnia 23 października 2013 roku organ rentowy odmówił T. W. przyznania emerytury zgodnie z treścią art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Wskazał, że wnioskodawcy przyznana została emerytura od dnia 1 marca 2009 roku na podstawie art. 27 cytowanej ustawy, na podstawie wniosku, w którym nie żądano ustalenia wysokości świadczenia według nowych zasad (k. 20 t. III akt ZUS). Obie te decyzje zostały doręczone pełnomocnikowi wnioskodawcy w dniu 27 maja 2014 r., stąd odwołanie od zaskarżonej decyzji wpłynęło w terminie 1 miesiąca. (bezsporne, oświadczenie pełnomocnika, k 33 v.).

Wnioskodawca ukończył powszechny wiek emerytalny w dniu (...) roku. Od dnia 1 kwietnia 1963 r. nieprzerwanie pozostawał w zatrudnieniu w Państwowym Instytucie (...) z siedzibą w P. w pełnym wymiarze czasu pracy (w tym w okresach od 1.06.1989 r. -31.08.1989 r., 01.02.1990 r.-30.06.1990 r. – 1/2 etatu) na podstawie umowy o pracę W tej dacie kontynuował więc zatrudnienie w pełnym wymiarze czasu pracy i pozostawał w zatrudnieniu do dnia 31 lipca 2011 roku. Od dnia 3 października 2011 r. ponownie pracował na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy. Obecnie pracuje na podstawie umowy zlecenia (zeznania wnioskodawcy k. 48).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach organu rentowego oraz zeznań odwołującego T. W., przy czym stan faktyczny w niniejszej sprawie był bezsporny, a strony różniły się, co do oceny prawnej przepisów prawa materialnego mających zastosowanie w sprawie.

Odwołanie T. W. zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

W niniejszej sprawie odwołujący T. W. domagał się wyliczenia emerytury w powszechnym wieku emerytalnym na podstawie art. 26 w związku z art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS. Zgodnie z art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.), ubezpieczonemu spełniającemu warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27, który kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego i wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31.12.2008 r., może być obliczona emerytura na podstawie art. 26, jeżeli jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53.

Przepis ten umożliwia, zatem ustalenie wysokości świadczenia osobom spełniającym warunki do przejścia na emeryturę na starych zasadach (art. 27) według reguł obowiązujących dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r. (tj. na zasadach z art. 26), o ile osoby te kontynuowały ubezpieczenie emerytalne po osiągnięciu 60/65 lat życia i wystąpiły z wnioskiem o świadczenie po dniu 31 grudnia 2008 r., a emerytura obliczona w myśl art. 26 okaże się wyższa niż obliczona zgodnie z art. 53.

W niniejszej sprawie odwołujący w dniu 17 marca 2009 r., a więc po 31 grudnia 2008 r. wystąpił do organu rentowego z wnioskiem o ustalenie prawa do emerytury w związku z ukończeniem powszechnego wieku emerytalnego. Organ rentowy wniosek ten uwzględnił. Decyzją z dnia 25 marca 2009 r. przyznał wnioskodawcy emeryturę od dnia 1 marca 2009 r. tj. od miesiąca, w którym złożony został wniosek na podstawie art. 27 ustawy. Wysokość świadczenia obliczono na podstawie art. 53 ustawy emerytalnej.

W przedmiotowym wniosku, z dnia 8 października 2013 r., ubezpieczony domagał się obliczenia wysokości emerytury w powszechnym wieku emerytalnym według zasad określonych w art. 26 w związku z art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS. Jednocześnie, jak ustalił Sąd, na dzień uzyskania prawa do emerytury tj. 1 marca 2009 r. odwołujący, począwszy od 1 kwietnia 1963 r. nieprzerwanie pozostawał w zatrudnieniu w Państwowym Instytucie (...) z siedzibą w P. w pełnym wymiarze czasu pracy (w tym w okresach od 1.06.1989 r. -31.08.1989 r., 01.02.1990 r.-30.06.1990 r. – 1/2 etatu) na podstawie umowy o pracę na stanowisku asystenta, starszego asystenta, adiunkta, docenta, dyrektora Instytutu (świadcstwo pracy z dnia 10 marca 2009 r. k. 23 t. I a.r.). Po ukończeniu 65 roku życia (tj. po dniu (...) r.) kontynuował więc ubezpieczenia emerytalne i rentowe.

Sformułowanie „kontynuował ubezpieczenie” użyte w art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS oznacza, że po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego ubezpieczony „nie rozwiązał stosunku pracy”, niezależnie od tego czy wystąpił o przyznanie emerytury (wcześniejszej lub w niższym wieku emerytalnym) (por. wyrok SN z dnia 04.07.2013 r., II UZP 4/13, LEX nr 1342169).

Zdaniem organu rentowego, wniosek ubezpieczonego z dnia 8 października 2013 r. nie zasługiwał na uwzględnienie, ponieważ T. W. ma przyznane prawo do emerytury zgodnie z art. 27 ustawy emerytalnej od dnia 1 marca 2009 r. Osobie, której przyznano jakąkolwiek emeryturę obliczoną na dotychczasowych zasadach oraz wypłacono choćby za jeden miesiąc, nie przysługuje prawo zastosowania art. 55 ustawy emerytalno- rentowej i wyliczenia świadczenia według nowych zasad. Ze stanowiskiem tym nie można się zgodzić.

Rozstrzygając spór w przedmiotowej sprawie, przesądzić należało, czy osoba urodzona przed 01 stycznia 1949 r., która nabyła już prawo do emerytury obliczonej na podstawie art. 27 w związku z art. 53 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, tj. na starych zasadach, ma prawo do obliczenia świadczenia według nowych zasad w myśl art. 26 w związku z art. 55 ustawy.

Emerytura na podstawie art. 27 ustawy o emeryturach i rentach przysługiwała przed 1 stycznia 2013 r. (przed zmianą wynikającą z art. 1 pkt 8 ustawy z dnia 11 maja 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2012 r. poz. 637) ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., którzy osiągnęli powszechny, podstawowy wiek emerytalny wynoszący, co najmniej 65 lat dla mężczyzn, i wykazali okres składkowy i nieskładkowy wynoszący, co najmniej 25 lat. Emerytura ta, obliczana jest według zasady określonej w art. 53 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu

Ubezpieczeń Społecznych (jako procent kwoty bazowej oraz okresów składkowych i nieskładkowych wyliczony według wskaźników wskazanych w art. 53 ust. 1 pkt 2-3, ale „z uwzględnieniem art. 55.” Oznacza to, że dla niektórych osób urodzonych przed dniem 1 stycznia 1949 r. przewidziana została, na zasadzie wyjątku i po spełnieniu określonych przesłanek możliwość obliczenia emerytury według wartości zgromadzonych składek, na zasadach określonych w art. 25 i 26 ustawy. Dotyczy to właśnie osób, które po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego pozostawały w ubezpieczeniach emerytalnym i rentowych, a z wnioskiem o emeryturę wystąpiły po dniu 31 grudnia 2008 r. Warunkiem uwzględnienia takiego wniosku jest ustalenie, że emerytura obliczona na podstawie art. 26 jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53, co jest możliwe w przypadku osób, które po wejściu w życie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych podlegały ubezpieczeniom przez odpowiednio długi okres i osiągały wysokie przychody.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 07 listopada 2013 r., II UK 143/13 (lex 1399861) stwierdził, że emeryt pobierający emeryturę przyznaną i obliczoną na podstawie dotychczasowych zasad (art. 27 w związku z art. 53 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS), nie może być pozbawiony prawa do ustalenia emerytury korzystniejszej w wyższej wysokości obliczonej według nowych zasad na podstawie art. 26 w związku z art. 55 tej ustawy, jeżeli spełniając warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27 kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe oraz z wnioskiem o przyznanie emerytury na podstawie art. 27 ustawy wystąpił po raz pierwszy po dniu 31.12.2008 r

Wątpliwości w zakresie wykładni przepisu art. 55 ustawy i możliwości obliczenia emerytury na podstawie art. 26 ustawy w sytuacji ubezpieczonego, który nabył już prawo do emerytury wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 września 2014r. I UK 27/14 (lex 1537287). Za nietrafną, zdaniem Sądu Najwyższego, należy uznać konstatację, że osobom wskazanym w art. 55 ustawy i spełniającym przewidziane w tym przepisie warunki, może być przyznana emerytura obliczona w sposób określony w art. 26 ustawy. Nie można w takim wypadku mówić o złożeniu kolejnego wniosku emerytalnego o przyznanie "emerytury po emeryturze". W art. 55 chodzi nie o przyznanie, lecz o obliczenie według innych zasad emerytury już nabytej po spełnieniu warunków z art. 27 ustawy i przyznanej na wniosek złożony po dniu wskazanym w tym przepisie. Wyraźnie stanowi się w nim o możliwości obliczenia emerytury na podstawie art. 26, czyli - wnioskując z treści przepisu - emerytury przyznanej na wniosek zgłoszony po dniu 13 grudnia 1948 r., po spełnieniu warunków określonych w art. 27 ustawy. Nie chodzi też o osoby, które wstrzymywały się z pobieraniem należnej emerytury.

W świetle powyższego stanowiska okoliczność, że w przedmiotowej sprawie ubezpieczony pobierał już świadczenie emerytalne, nie ma znaczenia dla możliwości obliczenia mu emerytury na zasadach wynikających z art. 55 ustawy.

Sąd Najwyższy, bowiem podkreślił, iż zasadnicze znaczenie dla zastosowania art. 55 ustawy ma utrzymywanie przez osobę w nim określoną statusu osoby ubezpieczonej (art. 4 ust. 13 ustawy), oraz to, że status ten zachowują osoby, które przeszły na emeryturę, jeżeli po przyznaniu prawa podlegają obowiązkowym lub dobrowolnym ubezpieczeniom społecznym (art. 13 i 14 u.s.u.s.).

W konsekwencji, emerytura osób, które spełniły warunki przewidziane w art. 27 i pobierały świadczenia na wniosek złożony po dniu 31 grudnia 2008 r. powinna być wyliczona na podstawie art. 53 z uwzględnieniem art. 55 w związku z art. 26 ustawy, jeżeli po ukończeniu wieku 60 lub 65 lat podlegały ubezpieczeniom społecznym obowiązkowo lub dobrowolnie.

Podzielając powyższą wykładnię Sądu Najwyższego stwierdzić należało, że ubezpieczony urodzony przed dniem 31.12.1948 r., który po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego kontynuował ubezpieczenie i wystąpił o emeryturę po dniu 31 grudnia 2008 r. ma prawo do jej przeliczenia na podstawie art. 26 w związku z art. 55 ustawy niezależnie od tego, czy nabył wcześniej emeryturę w obniżonym wieku emerytalnym i czy pobierał emeryturę

obliczoną na dotychczasowych zasadach już po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego.

Przyjmując zatem, że odwołującemu co do zasady przysługuje prawo do przeliczenia świadczenia na podstawie art. 26 w związku z art. 55 ustawy, Sąd zwrócił się do organu rentowego o hipotetyczne wyliczenie wysokości należnej

mu emerytury według nowych zasadach. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Inspektorat w P. Wydział Świadczeń Emerytalno – Rentowych w piśmie procesowym z dnia 24 lipca 2015 r. poinformował, że na wniosek T. W. z dnia 26 czerwca 2015 r. decyzją z dnia 22 lipca 2015 r. dokonano przeliczenia zgodnie z art. 26 ustawy emerytalnej od 1 czerwca 2015 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Wysokość emerytury na dzień 1 marca 2009 r. wynosi 6265,84 zł; na dzień 1 czerwca 2015 r. wynosi 7962,11 zł (pismo k. 56 a.s.).

Na rozprawie w dniu 28 sierpnia 2015 r. pełnomocnicy wnioskodawcy podnieśli, że emerytura wyliczona w trybie art. 55 byłaby wyższa (k. 59-60v a.s.). Emerytura wyliczona według nowych zasad okazała się w przypadku odwołującego świadczeniem korzystniejszym.

Ponadto pełnomocnicy wnioskodawcy na rozprawie w dniu 28 sierpnia 2015 r. wnosili o przeliczenie emerytury w trybie art. 55 w związku z art. 26 ustawy emerytalnej do dnia 1 czerwca 2015 r. z zastrzeżeniem, że wnoszą o przeliczenie od dnia 1 października 2010 r. na podstawie art. 133 ust. 1 ustawy emerytalnej z uwagi na fakt, iż w ich ocenie niewydanie przez organ rentowy decyzji na skutek wniosku z dnia 8 października 2013 r. jest błędem organu rentowego w rozumieniu art. 133. Stosownie do art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej w razie ponownego ustalenia przez organ rentowy prawa do świadczeń lub ich wysokości, przyznane lub podwyższone świadczenia wypłaca się, poczynając od miesiąca, w którym powstało prawo do tych świadczeń lub do ich podwyższenia, jednak nie wcześniej niż:

1) od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy lub wydano decyzję z urzędu, z zastrzeżeniem art. 107a ust. 3;

2) za okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc, o którym mowa w pkt 1, jeżeli odmowa lub przyznanie niższych świadczeń były następstwem błędu organu rentowego lub odwoławczego. Regułą jest, iż w razie ponownego ustalenia przez organ rentowy prawa do świadczeń lub ich wysokości, przyznane lub podwyższone świadczenie wypłaca się nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy lub wydano decyzję z urzędu (art. 133 ust. 1 pkt 1 ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z FUS). Od tej reguły istnieje wyjątek. Chodzi o sytuacje, w której ponowne ustalenie prawa do świadczeń nastąpiło na skutek błędu organu rentowego lub odwoławczego (art. 133 ust. 1 pkt 2). Jeżeli w tych warunkach organ rentowy lub odwoławczy przyzna lub podwyższy świadczenie, wypłaca się je od miesiąca złożenia pierwotnego wniosku lub wydania decyzji z urzędu, nie dłużej jednak niż za okres 3 lat wstecz, liczonych od daty zgłoszenia wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy (por. uchwałę SN z dnia 28 czerwca 2005 r., III UZP 1/05, OSNPUSiSP 2005, nr 24, poz. 395; wyrok SN z dnia 19 lutego 2002 r., II UKN 116/01, OSNPUSiSP 2003, nr 24, poz. 599; wyrok SA w Białymstoku z dnia 9 września 1998 r., III AUa 374/98, OSA 1999, z. 3, poz. 16 oraz wyrok SA w Gdańsku z dnia 20 czerwca 1995 r., III AUr 549/95, OSA 1995, z. 7-8, poz. 64). Sąd nie podziela stanowiska pełnomocników wnioskodawcy, iż w niniejszej sprawie organ rentowy poprzez niewydanie decyzji uwzględniającej żądanie wnioskodawcy na skutek wniosku z 8 października 2013 r. popełnił błąd. Pojęcie błędu organu rentowego w rozumieniu art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej jest swoiste i szerokie, tzn. oznacza każdą obiektywną wadliwość decyzji, niezależnie od tego, czy jest ona skutkiem zaniedbania, pomyłki, celowego działania samego organu rentowego, czy też wadliwej techniki legislacyjnej, czyli skutkiem niejednoznaczności norm prawnych. Błędem organu rentowego jest także błędna wykładnia obowiązujących przepisów (z uzasadnienia uchwały SN z dnia 26 listopada 1997 r., III ZP 40/97 OSNAPiUS 1998, nr 14, poz. 429).

Sąd Okręgowy uznał, iż organ rentowy wydał decyzję odmowną, dokonując swojej interpretacji art. 55 ustawy emerytalnej. Należy podkreślić, że w doktrynie i orzecznictwie sądów treść tegoż art. 55 była różnie interpretowana, w tym pojawiały się poglądy odmawiające prawa do przeliczenia emerytury w tym trybie w sytuacji, gdy dana osoba pobierała już świadczenie emerytalne. Dopiero zmiana przepisów ustawy, poprzez dodanie art. 55a wyjaśniła te rozbieżności. Obecnie więc, zgodnie z treścią art. 55 nie ma już żadnych wątpliwości - przepis art. 55 stosuje się również do ubezpieczonego, który miał ustalone prawo do emerytury przed zgłoszeniem wniosku o emeryturę, o której mowa w art. 27.

Mając powyższe na uwadze, niezasadne było żądanie pełnomocników wnioskodawcy co do przeliczenia emerytury w trybie art. 55 w związku z art. 26 ustawy emerytalnej za okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc złożenia wniosku o przeliczenie emerytury, tj. za okres od 1.01.2010 r.

Reasumując, na podstawie wyżej wymienionych przepisów oraz treści art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił T. W. prawo do przeliczenia emerytury na podstawie art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o Emeryturach i Rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych za okres od dnia 1 października 2013 roku do dnia 31 maja 2015 r. Na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. odwołanie w zakresie żądania przeliczenia emerytury za okres od dnia 1 października 2010 r. do dnia 30 września 2013 r. oddalił. W pozostałym zakresie postępowanie podlegało umorzeniu na podstawie art. 477¹³ k.p.c. - w części, w której żądanie przeliczenia emerytury uwzględniono w decyzji z dnia 22 lipca 2015 r. tj. za okres od dnia 1 czerwca 2015 r. (pkt III wyroku).

O kosztach postępowania Sąd rozstrzygnął w punkcie IV wyroku. Koszty te obejmowały koszty zastępstwa procesowego. Sąd zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. na rzecz T. W. kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. § 2 ust. 1 i 2, oraz § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490).